

párek

září 2022

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 9, 2022

ročník XXII.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

Obsah:

Entrée	4
---------------	----------

Páté jablko (recenze)	5
----------------------------------	----------

Srdce Evropy (recenze)	8
-----------------------------------	----------

První osoba jednotného čísla (recenze)	11
---	-----------

Ticho mezi námi (recenze)	14
--------------------------------------	-----------

CD Noční obraz (hudební recenze)	17
---	-----------

Ochutnávka z hudebního oddělení (knižní tipy)	20
--	-----------

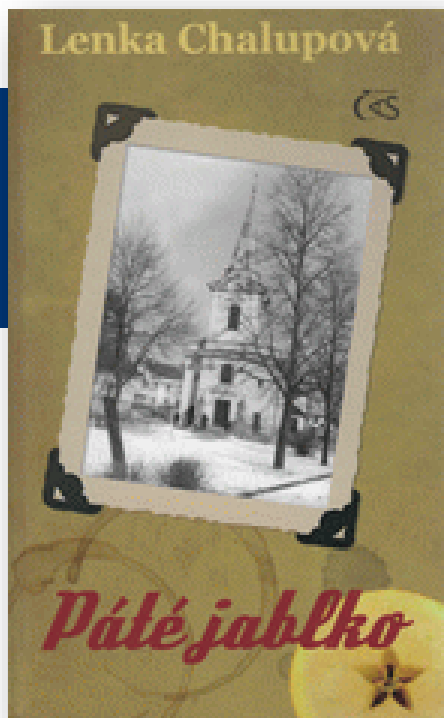
Ochutnávka z dětského oddělení (knižní tipy)	25
---	-----------

Kalendárium - červen 2022 (osobnosti a knihy)	29
--	-----------

entr  e

 lov k se v p repln n  MHD často dozví mnoho d ule it ho a sv etoborn ho. Ale někdy ho okolní řeči p rivedou i na zaj mav  myšlenky. Třeba, jak by si knihovny mohly finan n  p rilep it. Kolikrát jsem slyšel od skupinek  tud k  řeči, jako: „*než p re ist Babičku, to mne raději zabijte*“, nebo „*p relouskat Tolstého by byla moje smrt*“. Sta i p re ist p r detektivek nebo thrillerů o mafii, a jeden hned v , kolik je ve světě „zakázek“ a jak d b e se za n  platí. Už vidím, jak u věty „*Nepov dejte, babičko, dokud se nevrátím,*“ *prosila myslivcov ;* „*musím d r ve ty děti uspokojit, aby trochu posed ly*“, začne obět' krvácet z u  , a u kapitoly „*to řkouc vyvedla babičku do kabinetu*“ v k ře i vydechne naposledy. Na wikipedii by k heslu Mafie p r byl nov  termín *Booka Nostra* a knihovn m na konta tu n  balíky prachů. Agatha Ch. by se divila, jak kniha *Mrtv * v knihovn  by nabyla nečekaného významu.

Bohdan BoboKing Volejníček

Lenka Chalupová Páté jablko

Přerovskou spisovatelku a novinářku Lenku Chalupovou není třeba představovat, napsala již deset knih. Lze je charakterizovat jako psychologické romány s detektivní zápletkou. Kromě toho, že se věnuje psaní knih, působí také jako tisková mluvčí města Přerova.

Jedenáctá autorčina kniha *Páté jablko* navazuje po historické stránce na poslední titul *Kyselé třešně*, který pojednává o konci války v Přerově a končí červnem 1945. *Páté jablko* navazuje únorem

1946 a končí únorem 1950. Děj se odehrává v Předmostí a Přerově, příběh rodiny sadařů je smyšlený, ale některé osoby opravdu žily a byly autorce inspirací k napsání knihy. Např. doktor Ondřej, který pracoval jako primář dětského oddělení přerovské nemocnice a stál u zrodu proslulé Ondřejovy mas-
ti, tehdejší starosta Předmostí Josef Knejzlík atd. Autorka čerpala z dobových periodik, z kroniky vesnice, hovo-
řila s pamět-
níky.

V knize se do-
konce objevu-
je část přepisu
autentického

projevu Klementa Gottwalda ze srpna 1947, kdy ČSSR postihlo extrémní sucho a způsobilo neúrodu a potíže se zásobováním obyvatelstva potravinami. Sovětský svaz tehdy dodal Československu 600 000 tun obilí. : „V největší tísní přichází pomoc bratrského Sovětského svazu. Právě v těchto dnech

poznává všechen pracující lid, že už nic nemůže ohrozit naši cestu k socialismu.“ Také se již zapomnělo, že v listopadu roku 1948, kdy slavil Klement Gottwald 52. narozeniny, mu Okresní národní výbor v Přerově k životnímu jubileu poslal 52 vajec, 52 litrů mléka a za všechny obce pak 52 vepřů nad 125 kilo... Přerované museli odevzdat dary do tří dnů od vyhlášení - v době, kdy sami měli málo.

Francův sad omamně voní, letos snad ještě víc než jindy. Narůžovělé okvětní lístky jabloní lákají svou sladkostí včely, které Anděle tancují přímo u hlavy divoký čardáš, až se po nich ožene...

Proč Páté jablko? Jedná se o symboliku související s jablkem poznání? V jistém smyslu ano, jedna z po-

stav si vybere z deseti jablek to páté a naznačí tak, že porušila páté přikázání desatera. Rozkrojené jablko s hvězdou je také na přední straně obálky jako symbol vánoční pohody, která je v knize také popsána a zároveň jako symbol komunismu.

V té době zažívá románová

rodina Francových převratné období. Otec Fabián je prchlivý dobrák, který k smrti nenávidí bolševiky. Jeho žena Andělka je naopak krotká a přizpůsobivá. Skončila válka a oni chtěli zvelebit svůj sad i obchod s ovocem, který měli kousek od kostela v Tyršově ulici. Jenže jejich dospělé děti měly jiné představy o životě. Nejstarší syn Teodor, byť byl vychovaný ke křesťanské víře, propadl komunistické propagandě a stal se ideovým tajemníkem Místního národního výboru v Přerově. Mladší syn Eduard by se zase nejraději věnoval pěstování tabáku, ovoce ho netěší a nebaví. Důležitou roli v příběhu hraje i osiřelá kmotřenka

Francových Valja, která s rodinou od osmi let žije. A kartami života celé rodiny důkladně zamíchá Angličanka Betty. Děj volně plyne, jako plynula doba a přinášela změny, se kterými se museli lidé vyrovnávat. Osudy postav se proplétají a spějí k překvapivému konci.

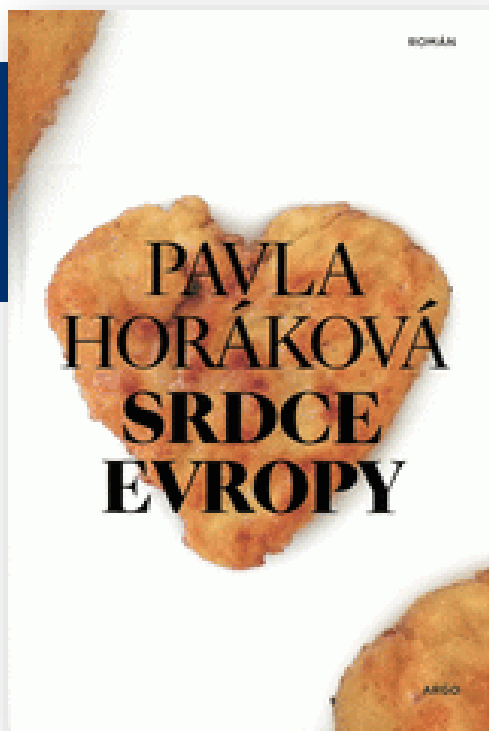
V příběhu se protínají dva světy - svět křesťanské rodiny s realitou nastupujícího komunismu. Zásadní roli v příběhu hraje tamní kostel a fara. Fotografie Kostela Sv. Maří Magdaleny je také na přední straně obálky.

text: Andrea Šmausová

CHALUPOVÁ, Lenka. Páté jablko.

Řitka: Čas, 2022. 292 stran.

Srdce Evropy Pavla Horáková

Pavla Horáková vstoupila do širšího povědomí zdejších čtenářů v roce 2019, kdy získala ocenění Magnesia Litera za román *Teorie podivnosti*. O dva roky později jí vychází *Srdce Evropy*, a i v něm má ústřední roli mladá žena / intelektuálka - Anežka. Tu zastihujeme v životní fázi hledačství a objevování zpřetrhaných rodinných vazeb, a to prostřednictvím nalezeného (autentického) deníku moravské venkovanky Kateřiny. Román tak zachycuje dva hlasy. Prv-

ní, současný, z doby koronavirového přelomu, doprovázený tím vzdálenějším, popisujícím více než sto let starou každodennost jedné obyčejné ženy. Dva hlasy dvou současnic své doby, česko-rakouské prolínání, četba jedním dechem, řeklo by se; bohužel, takové čtenářské očekávání nejspíš kniha nenaplní. Pokusme se vysvětlit proč.

Mžourám do polí a snažím se zachytit skoro osm set let starou historii na počest té, která tudy jezdívala před víc než stoletím. Kolébavé vláčky tu tehdy stavěly na každém nádraží, i v Suchých Krutech. „Když průvodčí hlásil Dürnkrot, vyhlédala jsem na obě strany z oken, v kterém to asi místě chudáček Přemysl Otakar padl. Rudolfu Habsburkovi jsem nemohla odpustit jeho smrt,“ vzpomínala v pamětech na své vídeňské cesty, a já se teď rozhlížím stejně jako ona. Vlastně tudy dnes jedu hlavně kvůli ní.

Stejně jako u předchozího románu mne během četby několikrát napadlo, kdo je vlastně modelovým čtenářem knih Pavly Horákové. Vzhledem k jejím hrdinkám - vzdě-

laným, vše komentujícím a analyzujícím bytostem, by to měl být čtenář dosti poučený. Neumím si totiž představit jinou než intelektuálsky založenou duši, která by se Srdcem Evropy zdatně „prokousala“.

Viz ukázka: „Češi nejsou jen mezi protagonisty expozic, česká jména se v muzeu vojenské historie najdou i mezi tvůrci. Některé ze soch vojevůdců ve dvoraně vytvořil praž-

ský sochař Tomáš Seidan a jeho pomocník Josef Václav Myslbek. Jsou tu díla Františka Anděla, Jana Kupeckého, Františka Hořčíčky a taky brněnského sochaře Antona

Breneka. Dočítám se, že v zahradě psychiatrické léčebny v Brně-Černovicích, na jejíž stavbě se podílel i otec Adolfa Loose, se nachází Brenekova socha Josefa II. Původně stávala na Moravském náměstí před budovou Německého domu. Byla součástí pomníku, který rok po konci první světové války strhli čeští legionáři.“

Milovníci zbeletrizované faktografie, zbystřete, tohle je kniha pro vás. Je to právě sled

faktů, který dělá z románu poměrně těžkopádné, místy až encyklopedické čtivo.

Problémem je také jakási plochost, neprokreslenost jednotlivých postav. I když jsou některé zápisky Kateřiny pozoruhodné, stejně jako informace o životě (ne)obyčejných Čechoslováků ve Vídni; na román „wow“, jako v případě Teorie podivnosti, to tentokrát, alespoň u mne, nestačilo.

text: Šárka Netolická

HORÁKOVÁ, Pavla. Srdce Evropy

První vydání. Praha: Argo, 2021. 387 stran.

První osoba jednotného čísla Haruki Murakami

Haruki Murakami (*1949) je fenomén japonské literatury už skutečně celá desetiletí. Tento autor, často přezdívaný jako „věčný čekatel na Nobelovu cenu“, je někdy považován Japonci za příliš „západního“, naopak Evropany je označován jako moc „japonský“. Ale to nic nemění na faktu, že čtenářů po celém světě má milióny. Sám ale nebudu nijak zastírat, že mezi ty milióny patřím. Jeho slavné knihy jako „1Q84“, „Hon na ovci“ atd. mají zvláštní, fantaskní

atmosféru i prostředí děje, jenže obdivuhodné kouzlo jsem v nich nenašel.

Na těchto románech si vystavěl svou popularitu. Já nejsem příz-
nivcem rozsáhlých románů, naopak patřím

k menšině čtenářů, kteří útvar jako povídky považují za úžasný, a jak říká S. King, mnohem autorsky i čtenářsky náročnější. A právě Murakamiho nejnovější dílo „První osoba jednotného čísla“ je povídková sbírka.

Už na přebalu je čtenář upozorňován, že od osmi povídek v této knížce nemá čekat „poselství, vysvětlení nebo rozuzlení, ba ani překvapivé pointy ne“. Pokud jste už Murakamiho četli, nijak vás to určitě nepřekvapí. Naopak překvapivá je autorova hra se čtenářem. Už od

prvních stran budete mít neodbytný pocit, že ve skutečnosti se

Ale stejně, občas - pokud člověku přeje štěstí - tu s námi zůstanou i nějaká slova. Za hlubokých nocí stoupají na vrcholky kopců, kde si hloubí nevelké norry přímo na míru a zalézají do nich, pak ani nedutají a čekají, až se přežene běsnící vichřice času.

jedná o autobiografické vyprávění. Postavy vypravěče jednotlivých povídek totiž jakoby odpovídaly Murakamimu.

Muž, který už

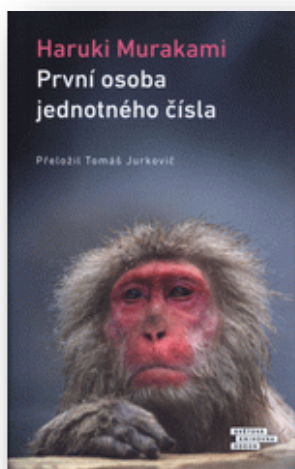
může snad i bilancovat nad životem, vzpomínat na studentské lásky v šedesátých letech, je milovník jazzu, klasiky a Beatles, nadšenec do baseballu... To vše je totiž i sám autor. Jenže jde jen o hru, fikci. Jak v doslovu píše J. Bělíček, je to taková autofikce, kdy osud vypravěče se hojně protíná s civilním životem autora. Ale téměř ve všech povídkách je středobodem žena, jak je už u Murakamiho běžné. Ne „obyčejná, běžná“, ale „jiná, nezvyklá“. Ať už je to v prvním příběhu brigádnice písíci verše,

která při sexu vykřikuje jméno jiného muže, či paní F*, skutečně ošklivá, ale charismatická milovnice klasické hudby. Povídka, která určitě čtenáři zůstane minimálně nějakou dobu v hlavě, je „Zpověď opice z Šinagawy“. Možná úsměvná, ale plná imaginace, kterou bychom u Murakamiho asi hledali. Stejně jako třeba u jazzové povídky „Charlie Parker hraje bossanovu“ o fiktivním i reálném jazzovém albu.

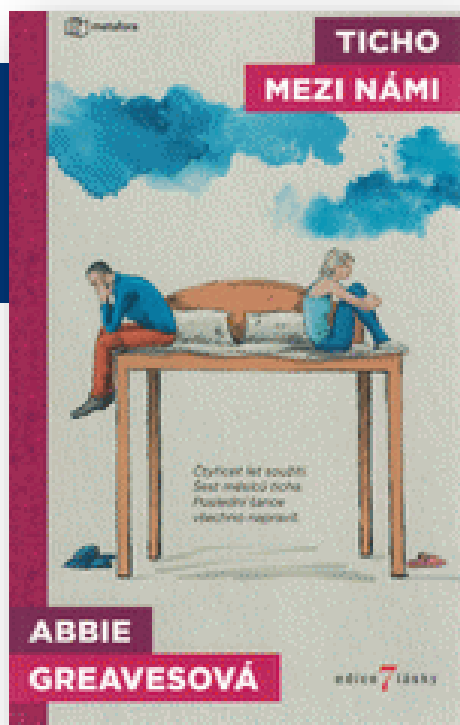
Kniha má své zvláštní kouzlo. Přestože v ohlasech čtenářů je slyšet „slabé dílo“, „trochu se už sám vykrádá“, nedokázal jsem tuto sbírku „povídek bez pointy“ nedočíst. Vypravěčovo spíše zamýšlení nad podivností jménem „život“ mne dokázalo oslovit více, než jeho rozsáhlé romány.

V překladu Tomáše Jurkoviče s doslovem Jana Bělíčka vydalo v roce 2022 nakl. Euromedia Group.

text: Bohdan BoboKing Volejníček

MURAKAMI, Haruki . První osoba jednotného čísla.
Vydání první. Praha: Odeon, 2022. 170 stran

Ticho mezi námi Abbie Greavesová

Kniha z edice „7lásky“

„7lásky“ jsou jako dveře do knihovny plné krásných příběhů, veselých i dojemných. Stačí je otevřít a ponořit se do některého z nich. Každý měsíc vás vezmou na objevnou cestu. Zpestří váš život. Pohladí vás i pobaví. „7lásky“ vás chytí za srdce, jsou totiž jako jeho tep. Někdy rychlý, vzrušený, jindy klidný, zamyšlený. Při čtení se naladíte na jeho rytmus. Budete se smát i plakat. S hlavními hrdiny prožijete jejich

příběh a možná v něm rozpoznáte i část toho svého.

„Ticho mezi námi“ je kniha pro ty, kteří už vědí, že život není procházka růžovou zahradou a že to, co slibně začalo, nemusí vždy končit šťastně. Příběh, který vás zasáhne.

Je tady čtyřicet let manželství z pohledu nejprve muže a potom ženy. Tytéž události pokaždé jinak. Dva rozdílné

pohledy. Vždycky jsem obdivovala trvanlivost dlouholekých manželství, sama jsem ve svém 31 let. A pevně věřím, že spolu vydržíme až do konce našich dní. Co si ale nedovedu představit, je nemluvit spolu půl roku... Jako protagonisté tohoto příběhu. Je to také kniha pro rodiče, kteří vědí, co to je, celý život se strachovat o své děti. Toto je příběh o vel-

ké lásce rodičů k dítěti, o strachu, bezmoci, touze pomoci, přestože dítě o pomoc nestojí... V tomto příběhu si dítě nese stigma, nechce zklamat své rodiče a při pokusu se s tímto stigmatem vyrovnat, selhává...

Frank náhle ucítí na hrudi obrovskou bolest. Je to pocit, jako by mu někdo podtrhl koberec zpod nohou, jako by na něj padaly stěny a strop. Když si uvědomí, co Maggie udělala, jako by se na něj hroutil celý dům.

Maggie a Frank jsou manželé už čtyřicet let. Padli si do oka hned, jak se po-

znali. Jejich společný život byl plný radosti, smíchu, ale i bolesti. Zůstali spolu v dobrém i ve zlém, tak jak by to mělo ve správném manželství být. Drželi pospolu až do doby, kdy mezi nimi nastalo ticho. Teď spolu nemluví, proč? Co se stalo? Žijí vedle sebe, jako by se nic nepříhodovalo... Vaří si spolu, dívají se spolu na televizi, sdílejí spolu lože, ale nemluví.

Spustil to Frank, přestal před půl rokem s Maggie mluvit. Pak se přihodí něco, co Franka zcela zdrtí: najde Maggie v bezvědomí vedle tuby prášků. V nemocnici je v komatu, vypadá to s ní velice špatně. Frank přemýšlí, co se stalo. A snaží se Maggie probudit k životu tím, že jí vysvětluje příčiny svého mlčení. Frank neví, zda Maggie vnímá, ale nechce to vzdát. Neodvažuje se ji opustit a začíná vyprávět svůj příběh. Slova, která měl půl roku v sobě zablokovaná, jsou konečně uvol-

něna a odhalují, že i ke špatným věcem mohou vést šlechetné pohnutky. Rovněž Maggie skrývá tajemství, o kterém Frank nemá ani tušení. Čte si Maggiin deník a zjišťuje, že nejen on se provinil. Kam až sahá vina obou rodičů vůči jejich dítěti? Dá se ještě všechno zachránit? Nebo už je pozdě? Odpovědi si zkuste najít v tomto skvělém psychologickém románu ze života. Je uvěřitelně napsaný a okouzlil mě od začátku až do konce.

text: Andrea Šmausová

GREAVES, Abbie. Ticho mezi námi.

První vydání. Praha: Metafora, 2021. 285 stran

Noční obraz Vladimír Mišík

Před dvěma lety vydané album „Jednou tě potkám“, ověřené šesti cenami České hudební akademie Anděl, nasadilo laťku hodně vysoko. Byla jsem deskou unesena, říkala jsem si, že nic lepšího už nemůže Mišík udělat. A po dvou letech... ejhle, vstoupil podruhé do stejné řeky, vlastně vstoupili. Opět s Petrem Ostrouchovem a kapelou Blue Shadows. A vyplatilo se. Spolupráce jim vyloženě svědčí.

Proč Noční obraz? Protože

Vladimír Mišík pluje mezi vzpomínkami, flámy a příběhy o lásce, tak, jak by to člověk od nočního života umělce očekával.

„Noční obraz“ není z těch alb, které jdou prvoplánově posluchači na ruku, je velmi osobní, snad ještě osobnější, než předchozí album „Jednou tě potkám.“ Přitom je jiné, ale stále typické. Spousta nahrávek osloví posluchače až po několikátém pokusu, u Mišíkovy novinky je to však naopak. Posloucháte ji poprvé a zažíváte podobné okouzlení, jako když Forrest Gump vytáhl na lavičce bonboniér: nikdy nevíš, co ochutnáš. Ze 14 Mišíkových písní se sypou nápady jedna radost. Noční obraz je ještě vzdálenější Mišíkovým Etc..., než v případě minulého alba. Jako by Vladimír Mišík čím dál víc mířil do země své krve z otcovy strany – zní swing, gospel, americana. Také jazz, folk a rock 60. let minulého století, často se styly prolínají v jedné skladbě.

Album obsahuje přibližně

polovinu Mišíkových textů a polovinu textů, jak už bývá tradicí, veršů českých básníků. Většinu hudby složil Petr Ostrouchov. Kromě Mišíkových oblíbenců Josefa Kainara, Václava Hraběte a Františka Gellnera zde najdeme básně Jiřího Ortena, Jana Skácela a Františka Hrubína.

Noční obraz otvírá na veselější notu píseň Krok sun krok, Mišík si sice posteskne na své stáří, ale rokenrolový zvuk dodá skladbě pocit, že to ještě není tak zlé. S přibývajícím časem stopáže přibývá i starostí a chmurnějších myšlenek. Zkrátka z nočních flámů je třeba se vrátit zpátky domů.

První písní, kterou Vladimír Mišík představil posluchačům v médiích, je skladba Šedesátá léta, skvělý chytlavý song podbarvený vokály chlapců z Blind Boys of Alabama. Mišík má vůbec na této desce vynikající hosty, ať už se jedná o muzikanty, ze zahraničních např. Dónal Lunny (hostující u Sinéad O'Connor nebo Marka Knopflera), a domácí

hudební scéna také nezahálí (Ondřej Pivec s hammondkami nebo Oskar Török s trumpetou). Výborné hudební aranžmá dokresluje vokály Roberta Křesťana, Lenky Dusilové a Lenky Nové. Co dodat? Pev-

ně věřím, že Andělské zvony budou bít opět minimálně šestkrát a ocení tuto desku, plnou neotřelých textů a skvělé muziky.

14 skladeb, 47:19 min.

Skladby:

Krok sun krok, Noční chodec, Nad útesem dění, Vánoční pohlednice, Šedesátá léta, Dech, Příběh, Sen, Andělé, Noční obraz, Slovo, Nemohu spát, Jiná báseň o srdci, Děkuji

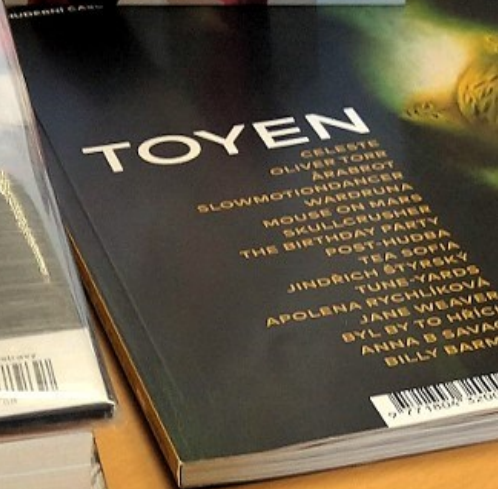
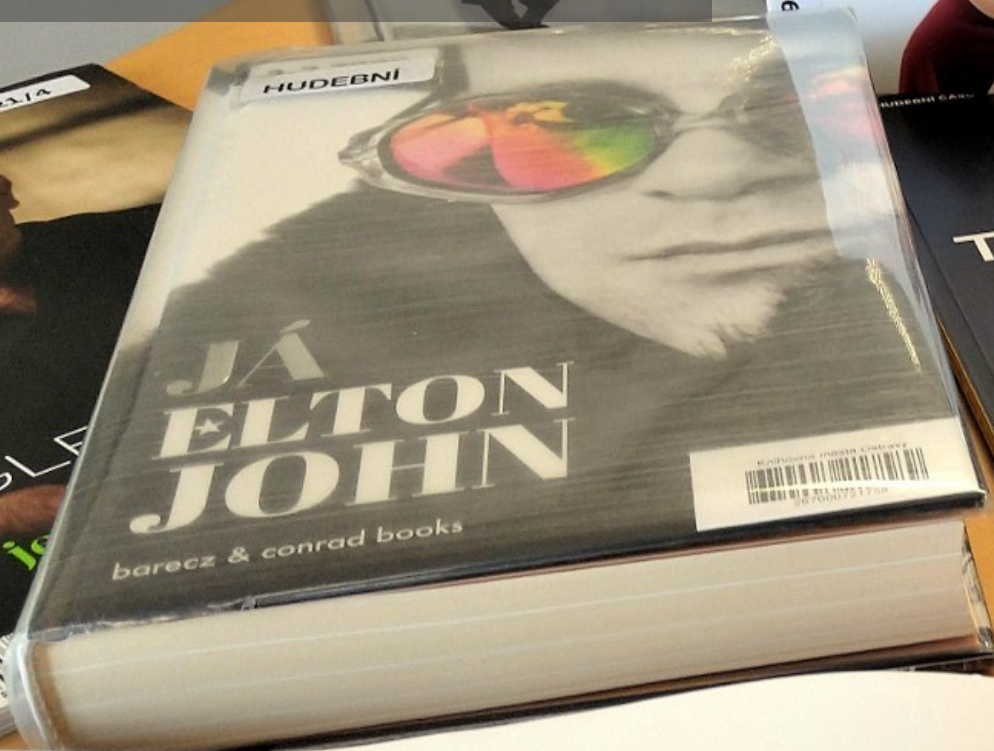
text: Andrea Šmausová

MIŠÍK, Vladimír et al. Noční obraz.

Made in the EU: Petr Ostrouchov (Animal Music), 2021.
1 CD audio

Ochutnávka z hudebního oddělení

Mimosezóna

Jaromír 99

„Mimosezóna“ je krásná kniha. Pro ty, kdo by takovou frází ode mě nečekali, rychle doplním, že tím nemyslím pouze její literární kvality, tedy to, že se výborně čte. Ona je opravdu krásná - i na pohled. Má úžasnou obálku a uvnitř výrazné, originální, kouzelně barevné ilustrace. A za to všechno může jeden člověk, který si ve světě výtvarného umění říká Jaromír 99, zatímco jako hudebníka, zpěváka a textaře ho známe pod jeho vlastním jménem Jaromír Švejdík (*1963). Coby kreslíř se zatím nejvíc proslavil svými komiksy – např. *Bomber*, *Zámek*, *Čáslavská*, *Zátopek*, ale především trilogií o výpravčím Aloisu Nebelovi, která byla i úspěšně zfilmovaná a získala Evropskou filmovou cenu v kategorii animovaných filmů. Jako hudebník byl mimo jiné u vzniku kultovní skupiny Priessnitz. Písňové texty rodáka z Jeseníku mají podmanivou atmosféru.

„Je podzim, konec sezóny / mraky lítaj těsně nad stromy / černé mraky na cáry roztrhaný / Je podzim, tak jako vždy / brouci a pavouci náhle mění směr / přímo do mý hlavy // Kdekdo to špatně, špatně snáší – marně se brání / a někdo si raděj pustí plyn – ale ne, ještě ne...” (Jeremiáš)

„Mimosezóna“ přináší výbor ze Švejdíkových písňových textů z let 1992 – 2022, které zazněly na nahrávkách skupin Priessnitz, Umakart, Jaromír 99 & The Bombers, Kafka Band, Letní kapela, na desce Václava Neckáře Dobré časy a na soundtracku k filmu Alois Nebel. Vzpomínáte?

„Na zastávce autobusu / zapomněla, kam by jela / lidé z práce a do práce / děti rovnou domů // Ve stínohrách zrychlených mraků / zahlédla křídla tažných ptáků...” (Stínohry)

„Beránku náš, na nebesích / stůj při nás, až přijde tma / Beránku náš, na nebesích / neopouštěj nás, až začnem se bát...” (Půlnoční)

Kromě působivé kombinace textů a obrázků čtenáře potěší také předmluva Jaroslava Rudiše a třicetistránkový přepis rozhovoru Jaromíra Švejdíka s Michalem Pařízkem, šéfredaktorem časopisu Full Moon. Z předmluvy nabízím malou ukázkou:

„Písničky pocházející z mlhy, to jsou pro mě Priessnitz i dnes, a to nejen proto, že se jejich druhé album jmenuje Nebel – Mlha. Z téhle mlhy k nám přicházejí duchové minulosti, sedí u ohně, občas něco šeptají, občas křičí. Občas v té mlze mizejí živí, občas se v ní potácejí mrtví a mluví k nám. A někdy z té mlhy vyjede vlak...”

Marc Niubo

Italská opera v mozartovské Praze

Pozoruhodný příspěvek k dějinám opery a také pražského divadla vydalo nakladatelství Karolinum. Muzikolog, hudební publicista a ředitel Ústavu hudební vědy na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy Marc Niubo (*1971) přináší výsledek své mnohaleté badatelské práce. Konkrétně se zabývá obdobím let 1781 – 1785 v Praze, kdy zde jako impresário působil italský operní pěvec Pasquale Bondini. Jde o důkladnou, podrobnou studii, ve které autor kriticky zhodnotil dosavadní literaturu k tématu a zároveň zpracoval nové prameny.

Kromě historie vzniku a provozu opery v Thunovském a později Nostitzově divadle a jejího zařazení do mezinárodního kontextu najdeme v knize také množství detailních rozborů konkrétních operních děl. Zájemce o téma jistě potěší obsáhlá kapitola Zpěváci, která zahrnuje medailonky dvaceti čtyř dobových italských pěvců a pěvkyň. V přílohách pak najdeme např. soupisy repertoáru jednotlivých sezon, složení Bondiniho operní společnosti, zprávy z periodického tisku a barevnou obrazovou dokumentaci.

Jako milovnice hudby musím pochválit autorův mnoho-

stranný přístup ke zpracování tématu. Knihu je možné číst nejen jako vědeckou studii, ale třeba jako zasvěcené vyprávění, příběh o tom, jak vznikala, jak byla provozována a jak přijímána italská opera v Praze 18. století. Niubo si všímá mnoha detailů a zároveň upozorňuje na rozmanité souvislosti. Na své si zkrátka přijde jak laický milovník opery nebo obecně historie, tak náročnější a v oboru vzdělanější čtenář.

Pro ukázkou, z které je znát, že kniha opravdu „dýchá hudebním životem“, vybírám citaci z Bondiniho divadelního řádu:

„Hrají-li dva herci nebo herečky týž obor a jestliže je obecenstvo stejně rádo vidí, mají je režiséři zaměstnávat střídavě v úlohách stejně velkých i stejně malých, tedy podle zásady „dnes mně, zítra tobě“. Jestliže však (...) hrají stejné první úlohy, ale jeden z nich obecenstvo svou hrou více uspokojuje, mají se režiséři obzvláště řídit hlasem a přáním obecenstva, tj. při rozdělování úloh mají dát přednost tomu herci nebo té herečce, kterou obecenstvo více zahrnuje zřejmými důkazy své přízně. Tím bude nejen vyplněna moje vůle, ale také přání a spokojenost obecenstva dojdou naplnění.“

text a výběr: Jana Martiníková

Ochutnávka z dětského oddělení

2-9.6948

BABKA

ŽIVĚ

Susanna Isernová

Myška a sedm
postýlek

Pompon má starosti

Benjamin Chaud

Téměř každý z nás má nějakého sourozence, nebo alespoň tak dobrého kamaráda, že má o něj strach. Nejinak je tomu u medvědů... zvláště před zimním spánkem. Pompon má právě tak jednoho malého brášku, o kterého se musí starat, když se doma uklízí před zimou. Rodiče dělají velký úklid a Pompon se rozhodl, že uspořádá bráškově Bonbónkovi velký večírek. Bude mu malý bráška nápomocný? Ocení jeho snahu i další obyvatelé lesa? A kam se zase poděl Bonbónek? To je starosti! Mile a zešíroka ilustrovaná knížka s laskavým humorem medvědům vlastním vyřeší vše... a nebo ne? Na shledanou u Pompona a Bonbónka!

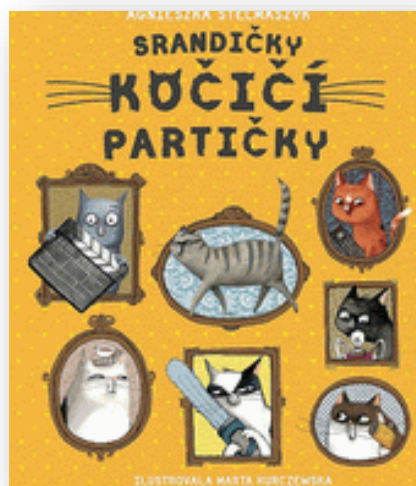
Pro děti 6-9 let

Srandičky kočičí partičky

Agnieszka Stelmasyk

Že jsou kočky neobyčejná stvoření, věděli už staří Egypťané... „No a co?“ řeknete si, že? Ale když se vám jich doma objeví najednou šest? Tak to teprve začne pravé „dobrodružství“!!! Jen co je pravda. Už nic

nebude jako dřív! Zvláště, když jsou kočky patřičně neukázněné, ambiciózní a jedinečné. A že umí mluvit, to prozradily jen svému páničkovvi. Chtějí totiž za každou cenu do byznysu a rychle zbohatnout. Hóóódně móóóc zbohatnout. Podaří se kočkám rozjet podnikání a stát se milionáři? Přeji hezkou, zlomyslnou, ale veselou zábavu.

Pro děti 6-9 let

Šuškáni o trpaslících, kteří na vítání jara vylézají ze svých doupat a po dožínkách se vrací zpět

Barbara Supel

Že jste nikdy neslyšeli o malých trpaslících, kteří žijí v malých doupátkách pod zemí? Tak to byste si měli přečíst tuto krásně ilustrovanou knihu. Nejen, že se dozvíte, jak tito malí trpaslíci vypadají, kde a jak žijí, ale zároveň se také dočtete i o tom, jak nám pomáhají. Mimo jiné tady zjistíte něco málo o ročních obdobích a o zvycích, které v daném ročním období provázejí lidský svět. Moudrá a veselá knížečka. A obrázky? Roztomilé! Vřele doporučuji.

Pro děti 6-9 let

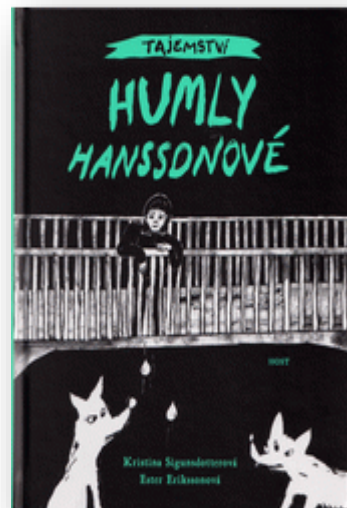
Tajemství Humly Hanssonové

Kristina Sigunsdotterová

Slyšeli jste někdy o Humle Hanssonové? Ne? Tak to se rychle pusťte do čtení. Humla je jedenáctiletá puberťačka, která až donedávna měla nejlepší kamarádku, které řekla všechno, i ty nejtajnější věci. Ovšem jednoho dne Humle přebraly tuto skvělou kamarádku školní primadony – „rajťačky“. Humla má sice ještě jednu skvělou oporu, a tou je její teta, která je extravagantní umělkyní. Ovšem i zde se jednoho dne něco pokazí a Humla si moc přeje, aby teta zase začala malovat. A aby toho nebylo málo, i rodiče se k sobě chovají nějak podivně odtažitě. Podaří se Humle ustát všechny tyto pohromy v jejím životě? A nejtajnější tajemství? Tak o tom nechme mluvit už Humlu osobně, a jak sama doporučuje: „Čti na vlastní nebezpečí!“

Takže... hodně štěstí!

Pro děti 9 –12 let

text a výběr: Denisa Hrubá

Stephen King

21. září 1947, Portland, Maine, USA

Americký spisovatel především hororů

Dílo: Carrie, To, Osvícení, Zelená míle

Přezdívá se mu Král hororů

Napsal už přes 60 románů a 200 povídek

Léčil se ze závislosti na alkoholu a drogách

Je členem spisovatelské rockové skupiny

The Rock Bottom Remainers

Agatha Christie

15. září 1890, Torquay, UK

12. ledna 1976, Wallingford, UK

Britská autorka, královna detektivek

Dílo: Smrt na Nilu, Vražda v Orient-expresu, Deset malých černoušků

Nejprodávanější autorka v dějinách

Hra Past na myši se v Londýně hraje nepřetržitě od roku 1952

Záhada jejího „zmizení“ z roku 1926 je stále nevyjasněna

Hobit, aneb Cesta tam a zase zpátky (The Hobbit, or There and Back Again)

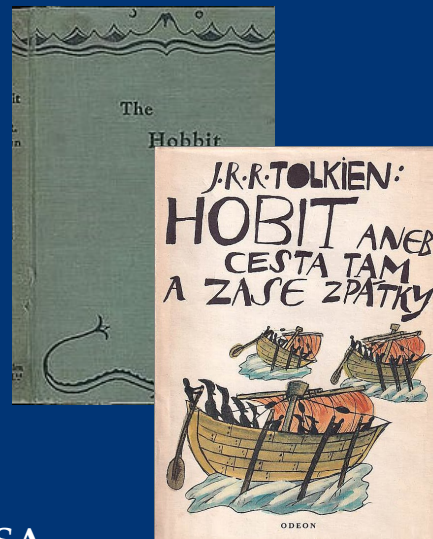
J. R. R. Tolkien

1. vydání : září 1937 (1500 výtisků)

V češtině vyšla v roce 1978

V roce 1938 se stala nejlepší dětskou knihou v USA

První filmová verze vznikala v ČSSR v roce 1966 (nedokončeno)

To

It

Stephen King

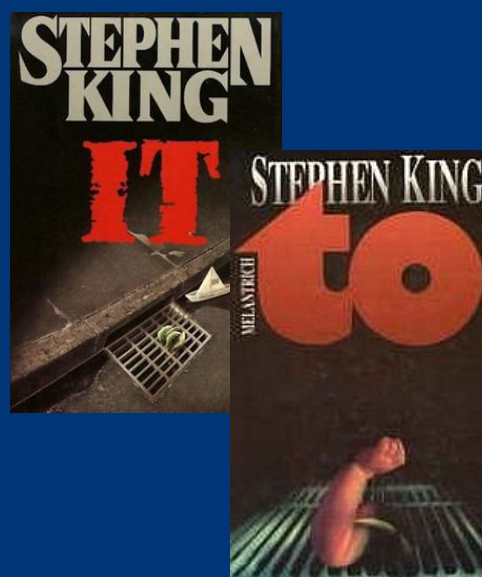
1. vydání : září 1986

V češtině vyšla v roce 1993 (Melantrich)

Kniha získala British Fantasy Award 1987

V Indii vznikl dle knihy seriál Woh (1998)

Klaun Pennywise se stal ikonou Kingovy tvorby

**„Dobré knihy neprozradí všechna svá
tajemství najednou.“**

Stephen King

1 stovku
máme
za
sebou **1** **let**
KNIHOVNY !!!